

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžso/65/2015
Identifikačné číslo spisu: 3013200982
Dátum vydania rozhodnutia: 26.10.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:3013200982.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobkyne: Mgr. T. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom D., zastúpenej JUDr. Jurajom Šrankom, advokátom so sídlom Mostná 29, Nitra, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa - ústredie, so sídlom Ulica 29. augusta 8 - 10, 813 63 Bratislava, IČO: 30 807 484, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/204/2013-55 zo dňa 17. decembra 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/204/2013-55 zo dňa 17. decembra 2014 v spojení s opravným uznesením č. k. 13S/204/2013-82 zo dňa 5. augusta 2015 m e n í tak, že rozhodnutie žalovanej č. 30181-3/2013-BA z 23.09.2013 z r u š u j e a vec jej v r a c i a na ďalšie konanie.

Žalovaná j e p o v i n n á nahradiť žalobkyňu na účet jej advokáta trovy konania z titulu trov právneho zastúpenia v sume 342,75 € do 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Odôvodnenie

I.

Rozhodnutím žalovanej č. 30181-3/2013-BA zo dňa 23. septembra 2013 žalovaná ako odvolací orgán podľa ustanovenia § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z.z.“) odvolanie žalobkyne proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočky Trenčín č. 200-006998-CA07/2013 zo dňa 14. marca 2013 vo veci nepriznania nároku na výplatu nemocenského v období od 15. decembra 2009 do 31. januára 2010 zamietla a rozhodnutie potvrdila.

Prvostupňové rozhodnutie bolo vydané s poukazom na ustanovenie § 38 a § 227 ods. 2 písm. e) zákona č. 461/2003 Z.z., na základe ktorých dospel prvostupňový orgán k záveru, že žalobkyňa nemá nárok na výplatu nemocenského v období od 15.12.2009 do 31.01.2010 z dôvodu porušenia liečebného režimu

určeného lekárom v dňoch 15.12.2009, 17.12.2009, 05.01.2010, 07.01.2010, 08.01.2010, 18.01.2010 23.01.2010 absolvovaním skúšok a zápočtov v študijnom programe geografia, rozvoj regiónov a európska integrácia na Prírodovedeckej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave (ďalej len „fakulta“) počas dočasnej pracovnej neschopnosti, čo neúmerne predlžovalo jej trvanie.

II.

Proti tomuto rozhodnutiu podala žalobkyňa na Krajský súd v Trenčíne dňa 11.12.2013 žalobu, v ktorej žiadala zrušiť napadnuté rozhodnutie žalovanej a vec jej vrátiť na ďalšie konanie z dôvodu jeho nezákonnosti, pretože žalovaná nezistila skutkový stav dostatočne a súčasne dospela k nesprávnym skutkovým záverom, a tak sú tieto závery správnych orgánov oboch stupňov predčasné. Poukázala na to, že svojim konaním neporušila liečebný režim a vznikol jej nárok na výplatu nemocenského. Žalovaná ani prvostupňový orgán nezistovali, aký konkrétny liečebný režim jej bol určený ošetrojúcou lekárkou, a preto nie je možné ustáliť, ako ho mala porušiť. Žalobkyňa v žalobe čestne prehlásila, že dátumy uvedené vo výpise výsledkov štúdia nie sú totožné s dátumami, kedy skúšky skutočne absolvovala. Zdôraznila tiež, že v čase dočasnej pracovnej neschopnosti mala ošetrojúcou lekárkou povolené vychádzky v čase od 10.00 - 12.00 h a od 14.00 - 16.00 h, pričom sa zdržiavala striedavo v mieste trvalého pobytu (R.) a v mieste prechodného pobytu (I.), čo telefonicky oznámila Sociálnej poisťovni, pobočka Trenčín.

Krajský súd ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe a dospel k záveru, že žaloba nebola podaná dôvodne, preto ju podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že pokiaľ si žalobkyňa v čase dočasnej pracovnej neschopnosti plnila študijné povinnosti, hoci aj v čase povolených vychádzok, porušila tým liečebný režim. Výplýva to jednak zo stanoviska posudkového lekára žalovanej MUDr. K. H. a jednak zo záveru ošetrojúcej lekárky žalobkyne MUDr. Q. H., ktorá jej vystavila potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti z dôvodu akútnej infekcie horných dýchacích ciest. Pre záver o porušení liečebného režimu je irelevantné, či si študijné povinnosti plnila v čase povolených vychádzok alebo v mieste prechodného pobytu v Bratislave. Vychádzajúc z obsahu administratívnych spisov rovnako krajský súd považuje záver správnych orgánov, že žalobkyňa sa v dňoch 15. a 17.12.2009, 5., 7., 8., 14., 18. a 23.01.2010 zúčastnila skúšok a zápočtov na fakulte sa dôvodný. Výplýva to z „Výpisu výsledkov štúdia“ žalobkyne zo dňa 21.08.2012, pričom tento záver nespochybnilo ani vyjadrenie vedúceho Katedry regionálnej geografie OaPK Prif UK, prof. RNDr. C. Q., CSc., ktorý sa vyjadril, cit.: „neviem, ani si nedovolím podať žiadne jednoznačné písomné potvrdenie dní fyzickej prítomnosti žalobkyne na Prif UK“ a ani samotná žalobkyňa, ktorá musí mať vedomosť, akým spôsobom a kedy prebehli konkrétne zápočty a skúšky, žiaden relevantný dôkaz, ktorý by tento záver spochybnil, nepredložila. Povinnosť žalobkyne navrhovať dôkazy na podporu svojich tvrdení pritom explicitne vyplýva z ust. § 196 ods. 6 zákona. Z uvedeného teda vyplynulo, že žalobné dôvody neboli spôsobilé žalobkyňu priviesť úspech v konaní. Treba pritom zdôrazniť, že už samotné porušenie liečebného režimu je postačujúcou prekážkou pre priznanie výplaty nemocenského.

Vzhľadom na uvedené krajský súd dospel k záveru, že žalovaná ako aj prvostupňový správny orgán dostatočne zistili skutkový stav, zabezpečili potrebné doklady, ktoré správne vyhodnotili a vyvodili správny právny záver, a preto žalobu ako nedôvodnú podľa ust. § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

III.

Vo včas podanom odvolaní proti rozsudku prvostupňového súdu žalobkyňa namietala, že krajský súd neúplne zistil skutkový stav veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, následkom čoho rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobkyňa trvá na skutočnosti, že dátumy uvedené vo výpise výsledkov štúdia vo vzťahu k jej osobe nepreukazujú, že uvedené dni sa mala zúčastniť skúšky alebo zápočtu. Tieto dátumy môžu preukazovať nanajvýš len deň, kedy bola známka zapísaná do vysokoškolského indexu alebo do samotného výpisu výsledkov štúdia. Je bežnou praxou na vysokých školách a univerzitách, že pri

zápisoch výsledkov štúdia do indexu alebo do výkazu nemusí byť študent osobne prítomný - môže si dať napríklad známku zapísať prostredníctvom iného študenta. V tejto súvislosti poukázala na dva dokumenty nachádzajúce sa v administratívnom spise, ktoré potvrdzujú jej obranu a s ktorými sa súd prvého stupňa vôbec nevysporiadal, resp. sa s nimi vysporiadal absolútne nedostatočne; ide o e-mailovú komunikáciu medzi Ing. K. Z., referentom oddelenia odboru nemocenského poistenia žalovanej a Mgr. E. Z., vedúcou študijného oddelenia PriF UK zo dňa 19.06.2013 a vyjadrenie vedúceho katedry regionálnej geografie OaPK PriF UK, prof. RNDr. C. Q., CSc. zo dňa 02.09.2013. Tieto dôkazy viac ako dostatočne spochybňujú, že žalobkyňa sa v termínoch 15.12.2009, 17.12.2009, 05.01.2010, 07.01.2010, 08.01.2010, 14.01.2010, 18.01.2010 a 23.01.2010 zúčastnila skúšok a zápočtov a plnila si tak študijné povinnosti. Nemožno bez relevantného vysvetlenia pokladať jeden dôkaz - Výpis výsledkov štúdia - za „viac dôveryhodný“ ako iné dôkazy, ktoré dátumy uvedené vo Výpise výsledkov štúdia priamo spochybňujú; preto nebolo a ani nemohlo byť relevantne zistené, v akých termínoch (a či vôbec) si žalobkyňa plnila študijné povinnosti, či teda následkom toho došlo k porušeniu liečebného režimu a najmä kedy sa tak malo stať. Študijné oddelenie nevedie fyzickú evidenciu účasti študentov na skúškach a táto skutočnosť nemôže byť na ťarchu žalobkyne, práve naopak - práve žalovaná by mala jednoznačne preukázať, že k porušeniu liečebného režimu došlo, kedy a akým spôsobom.

Je úlohou správneho orgánu, aby zistil skutkový stav bez dôvodných pochybností a až na základe takto zisteného skutkového stavu vydal rozhodnutie. V uvedenom prípade sa tak nestalo, nakoľko dôkazy zabezpečené počas správneho konania si vzájomne rozporovali a nebolo ich možné relevantne verifikovať. Napriek tomu však došlo k vydaniu rozhodnutia, toto rozhodnutie ako i konanie pred ním však žalobkyňa považuje za nezákonné, pričom s jej námietkami a argumentmi sa dostatočne nevysporiadal ani krajský súd, preto žalobkyňa považuje napadnuté rozhodnutia za arbitrárne.

Záverom žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd odvolaniu v plnom rozsahu vyhovel a rozsudok krajského súdu podľa § 220 O.s.p. zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovanej a vec jej vráti na ďalšie konanie a žalobkyni prizná náhradu trov konania.

Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že sa v plnom rozsahu pridrižiava svojho vyjadrenia k žalobe. K odvolacím námietkam žalobkyne uviedla, že žalobkyni ako dobrovoľne nemocensky poistenej osobe vzhľadom na splnenie všetkých podmienok nároku na nemocenské za predmetné obdobie dočasnej pracovnej neschopnosti od 16.11.2009 do 31.01.2010 nemocenské priznala. Následne bolo zistené porušenie liečebného režimu určeného ošetrovujúcim lekárom a jeho preukázanie má za následok vylúčenie nároku poistenca na výplatu nemocenského.

Stotožňuje sa s názorom krajského súdu, že žalobkyňa spochybňujúce dôkazy nepredložila, hoci tak mohla urobiť bez akýchkoľvek ťažkostí. Pokiaľ k predmetným zápočtom a skúškam nedošlo v dňoch, ako je uvedené vo Výpise výsledkov štúdia, žalobkyňa mala uviesť správne dátumy vykonania zápočtov a skúšok, pričom pravdivosť uvedeného by žalovaná následne mala možnosť overiť. Žalobkyňa svoju argumentáciu však postavila len na spochybňujúcich tvrdeniach, nie dôkazoch, preto sa jej konanie javí ako účelové. Počas predmetnej dočasnej pracovnej neschopnosti bola žalobkyňa študentkou fakulty. Vzhľadom na obdobie dočasnej pracovnej neschopnosti je možné dôvodne predpokladať, že si v tomto období plnila študijné povinnosti vyplývajúce z harmonogramu zápočtov a skúšok. Ich absolvovanie neznamena len ich vykonanie, ale predovšetkým prípravu vyžadujúcu psychickú záťaž, ktorá spôsobuje oddialenie obnovy pracovnej schopnosti. Konanie žalobkyne sa javí ako účelové aj z toho dôvodu, že žalobkyňa v rozpore so všeobecne zaužívanými pravidlami, namiesto toho, aby ospravedlnila svoju účasť na skúškach a zápočtoch predložením Potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti a dodržiavala liečebný režim určený ošetrovujúcim lekárom, využila inštitút povolených vychádzok počas dočasnej pracovnej neschopnosti a v rámci nich sa zúčastnila na skúškach a zápočtoch na vysokej škole. Účel povolenia vychádzok v žiadnom prípade nespočíva v plnení si študijných povinností.

Na základe uvedeného preto žalovaná navrhla, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1, § 246c ods. 1 O.s.p.). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné. Preto postupom podľa § 220 a § 246c ods. 1 O.s.p. rozsudok zmenil tak, že podľa § 250j ods. 2 písm. c) napadnuté rozhodnutie žalovanej zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie v zmysle nasledujúcich záverov.

Podľa § 227 ods. 2 písm. e) zákona č. 461/2003 Z.z. v znení relevantnom pre prejednávajúcu vec, poistenec a poberateľ dávky sú povinní dodržiavať liečebný režim určený lekárom počas trvania dočasnej pracovnej neschopnosti.

Podľa § 38 zákona, poistenec nemá nárok na výplatu nemocenského odo dňa porušenia liečebného režimu určeného lekárom do skončenia dočasnej pracovnej neschopnosti, najviac v rozsahu 30 dní odo dňa porušenia liečebného režimu určeného lekárom.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovanej a vrátenia jej veci na ďalšie konanie.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, ako aj konania im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovanej.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovanej č. 30181-3/2013-BA zo dňa 23.09.2013, ktorým zamietla odvolanie žalobkyne a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Trenčín č. 200-006998-CA07/2013, zo dňa 14.03.2013, podľa ktorého žalobkyňa nemá nárok na výplatu nemocenského v období od 15.12.2009 do 31.01.2010 z dôvodu porušenia liečebného režimu určeného lekárom v dňoch 15.12.2009, 17.12.2009, 05.01.2010, 07.01.2010, 08.01.2010, 14.01.2010, 18.01.2010 a 23.01.2010.

Tu je potrebné uviesť, že najvyšší súd rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom a v ktorej rozsudkom sp. zn. 1Sžso/46/2015 zo dňa 27. septembra 2016 iný senát odvolacieho súdu rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 8. apríla 2015 č. k. 13S/2015/2013-43 zmenil a rozhodnutia žalovanej č. 30111-2/2013-BA zo dňa 23. septembra 2013 a č. 30182-3/2013-BA zo dňa 23. septembra 2013 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. S odkazom na ustanovenie § 250ja ods. 7 O.s.p. preto odvolací súd na toto rozhodnutie poukazuje a uvádza text jeho odôvodnenia:

„Najvyšší súd sa nestotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovanou. Podstatou odvolania ako aj žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania napadnutého rozhodnutia je skutková otázka, či žalobkyňa porušovala liečebný režim tým, že si mala plniť svoje študijné povinnosti. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že žalovaná napadnutými rozhodnutiami zamietla odvolanie

žalobkyne proti prvostupňovým rozhodnutiam, ktorými bolo určené, že žalobkyňa nemá nárok na výplatu nemocenského v období od 29.05.2009 do 05.07.2009 a v období od 14.05.2010 do 30.06.2010 z dôvodu porušenia liečebného režimu určeného lekárom v dňoch 29.05.2009, 01.06.2009, 03.06.2009, 05.06.2009, 12.06.2009, 14.05.2010, 17.05.2010, 27.05.2010, 01.06. 2010, 08.06.2010 a 21.06.2010, a to absolvovaním skúšok a zápočtov na fakulte.

Potvrdenie dočasnej pracovnej schopnosti bolo žalobkyni vystavené MUDr. Q. H. (ďalej len „ošetrojúci lekár“) z dôvodu akútneho infektu horných dýchacích ciest. Ošetrojúci lekár vo svojom stanovisku k porušovaniu liečebného režimu zo dňa 11.06.2013 uviedol: „pokiaľ si žalobkyňa počas uvedených PN plnila svoje študijné povinnosti, jednalo sa o porušenie liečebného režimu“. K porušeniu liečebného režimu sa vyjadril aj posudkový lekár prvostupňového orgánu a rovnako žalovanej, ktorý skonštatoval, že absolvovaním skúšky na fakulte žalobkyňa nedodržiavala liečebný režim a predlžovala neodôvodnene trvanie dočasnej práceneschopnosti.

Najvyšší súd v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že liečebný režim určuje ošetrojúci lekár, ktorý má na základe stanovenej diagnózy určiť, aké povinnosti a obmedzenia pre žalobkyňu vyplývajú. Z obsahu súdneho ako aj administratívneho spisu však odvolací súd nemá jednoznačne preukázané skutočnosti, ktoré by žalobkyni upravovali liečebný režim.

Najvyšší súd zastáva názor, že porušenie liečebného režimu môže ustáliť len ošetrojúci lekár, ktorý ho stanovuje, a nie posudkový lekár. Podobný právny záver bol vyslovený aj v rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 10Sžso/3/2015. Ošetrojúci lekár žalobkyne konštatoval, že pokiaľ by žalobkyňa plnila študijné povinnosti, išlo by o porušenie liečebného režimu. Toto vyjadrenie však nemožno považovať za dostačujúce. Z uvedeného nevyplýva, či k porušeniu liečebného režimu žalobkyňou skutočne došlo alebo nie, nakoľko najvyšší súd nepovažuje účasť či neúčasť žalobkyne na skúškach a zápočtoch v konaní za dostatočne preukázanú.

Žalobkyňa namietala, že v konaní žalovaný a krajský súd vychádzali len z výpisu výsledkov štúdia, na základe ktorého konštatovali účasť žalobkyne na študijných povinnostiach a porušenie liečebného režimu, pričom nezohľadnili dôkazy predložené žalobkyňou, a to e-mailovú komunikáciu medzi Ing. K. Z., referentom oddelenia odboru nemocenského poistenia žalovanej a Mgr. E. Z., vedúcou študijného oddelenia PriF UK zo dňa 19.06.2013 a vyjadrenie vedúceho katedry regionálnej geografie OaPK PriF UK, prof. RNDr. C. Q., CSc. zo dňa 02.09.2013, z ktorých vyplýva, že študijné oddelenie fyzickú účasť študentov na skúškach neevviduje, a toto je v kompetencii jednotlivých vyučujúcich. Termíny skúšok by bolo možné identifikovať podľa dátumu zápisu výsledkov, ale tie nie vždy vyžadujú fyzickú prítomnosť študentov. Niektorí skúšajúci zapisujú výsledky písomných skúšok po ich opravení, teda nie v deň ich konania, niektorí zapisujú výsledky po ich nahromadení k jednému dátumu. Z uvedeného najvyššiemu súdu vyplýva, že v prejednávanej veci nebol jednoznačne ustálený skutkový stav.

Krajský súd sa týmito dôkazmi nezaoberal, avšak v svojom rozsudku konštatoval, že žalobkyňa na podporu tvrdenia, že dátumy zapísané vo výpise výsledkov štúdia sa nezhodujú s dátumami, kedy boli predmety skutočne absolvované, nepredložila žiadny dôkaz. Žalobkyňa má za to, že skutočnosť, že nie je možné preukázať, kedy sa študent zúčastnil akej skúšky, jej nemôže byť na ťarchu, s čím sa najvyšší súd stotožňuje. Žalovaná má povinnosť vydať rozhodnutie na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti (vid' najmä zásada materiálnej pravdy v zmysle § 195 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. vyjadrená spojením „povinnosť presne a úplne zistiť skutočný stav vecí“). V uvedenom prípade má byť bez pochybností preukázané, či došlo k porušeniu liečebného režimu a kedy presne, teda kedy žalobkyňa konkrétne vykonala skúšky a akou formou a či ide v danom prípade o porušenie liečebného režimu alebo nie. Záver žalovanej ako aj krajského súdu o porušení liečebného režimu len na základe výpisu výsledkov štúdia vo svetle vyššie uvedených záverov neobstojí.

V zmysle § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p. súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu, ak po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v medziach žaloby dospel k záveru, že zistenie skutkového stavu veci je nedostačujúce na posúdenie veci. Pre tieto účely súd posudzuje predovšetkým,

či správny orgán vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, či boli jednotlivé dôkazy vykonané spôsobom, ktorý je v súlade s platným právom, a či závery, ku ktorým správny orgán dospel, majú vo vykonaných dôkazoch oporu.“

Najvyšší súd tak vyhodnotil odvolací dôvod týkajúci sa neúplne zisteného skutkového stavu za relevantný. Ustálil, že žalovaná rozhodla na základe skutkového stavu, ktorého zistenie je nedostačujúce na posúdenie veci a tak založila zrušovací dôvod zakotvený v ustanovení § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p. s tým, že krajský súd pochybil, ak rozhodnutie žalovanej zaťažené vadou v zmysle uvedeného nezrušil.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1a 2 O.s.p. v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnej žalobkyni priznal ich náhradu. Žalobkyni vznikli trovy konania z titulu trov právneho zastúpenia, a to za dva úkony právnej služby v roku 2014 po 61,84 € (prevzatie a príprava zastúpenia, účasť na pojednávaní 17.12.2014) + 2x paušálna náhrada po 8,04 €, 1 úkon právnej služby v roku 2015 - podanie odvolania 64,53 € + paušálna náhrada 8,39 €, a v súvislosti s účasťou na pojednávaní pred krajským súdom náhrada za stratu času za 6 polhodín po 13,40 €, t. j. 80,40 € a náhrada cestovných nákladov za cestu osobným autom z Nitry do Trenčína a späť celkovo v sume 49,67 € podľa predloženého vyúčtovania. Účelne vynaložené trovy žalobkyne tak predstavujú spolu 342,75 €; túto sumu je žalovaná povinná zaplatiť na účet jej advokáta (§ 149 ods. 1 O.s.p.).

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok.